

ת"פ 51440/05/20 - מדינת ישראל האמצעות תביעות ירושלים נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 51440-05-20 מדינת ישראל נ' פלוני (אחר/נוסף)
בפני כבוד השופטת הבכירה שרון לארי-בבלי

בעניין: מדינת ישראל האמצעות תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

פלוני באמצעות ב"כ עו"ד מוחמד חלאילה

הנאשם

הכרעת דין

אני מורה על זיכוי של הנאשם מביצוע עבירה של חבלה במזיד לרכב; עבירה של היזק לרכוש בזדון ועבירה של כליאת שווא. הנאשם מורשע ביתר העבירות המיוחסות, כמפורט להלן.

כתב האישום

1. כתב האישום המתוקן (תיקון מיום 1.11.20), הכולל שני אישומים, מייחס לנאשם עבירות אלימות כנגד רעייתו (להלן - **המתלוננת**), כמפורט להלן;

2. באישום הראשון נטען כי ביום 15.5.20 נתגלע ויכוח בין בני הזוג, וזאת לאחר שהמתלוננת הבחינה בתמונה של הנאשם עם בחורה אחרת במכשירו הנייד. במסגרת ויכוח זה צעקה המתלוננת על הנאשם שהוא עושה שימוש ברכבם המשותף להסעת בחורות אחרות. הנאשם צעק על המתלוננת על כך שחיטטה בטלפון הנייד שלו. בהמשך, הפציר הנאשם במתלוננת להתקשר לממונה עליה במקום עבודתה, ולהודיע לו על התפטרותה, באשר עליה לעבור "חינוך" בגדרו לא תצא מן הבית. או אז, כשילדם הפעוט המשותף שוהה בבית, החל הנאשם להכות את המתלוננת, כשהוא חובט בידיו באזור פניה. בשלב זה, עמדו מחוץ לדלת הבית הוריו של הנאשם ואחותו. אביו של הנאשם צעק לעבר הנאשם והמתלוננת, שבנם הפעוט ימות מרוב פחד, ושהם מביישים את

משפחותיהם. בתגובה לכך, גרר הנאשם את המתלוננת לחדר השינה, דחף אותה על המיטה, רכן מעליה והכה באמצעות ידיו בפניה. המתלוננת המשיכה לצעוק ובתגובה הנאשם דחף לפיה מגבת כדי למנוע ממנה לעשות כן.

בשלב מסוים, הצליחה המתלוננת להשתחרר מאחיזת הנאשם, ברחו לכיוון דלת הבית, דפקה עליה וקראה לעזרת משפחת הנאשם. בתגובה, אחות הנאשם הציעה לה לפתוח את הדלת, והמתלוננת השיבה לה כי הנאשם נעל אותה. הנאשם בשלב זה אחז בנעל של המתלוננת, והחל להכות אותה באמצעותה באזור הגב והידיים. כתוצאה מכך, נגרמו למתלוננת שטפי דם בגבה ובזרועותיה, ושפתה התחתונה דיממה. בהמשך, ולאחר שהנאשם מסר למתלוננת שתוכל לעזוב את הבית ללא בנם הפעוט, היא פתחה את דלת הבית בשקט, וברחה מן הבית כשהפעוט בידיה. הנאשם רדף אחריה, אולם המתלוננת נעלה עצמה עם הפעוט ברכב, ובעודה מנסה להניע את הרכב באמצעות הקוד החל הנאשם לבעוט בדלת השמאלית של הרכב ובמראה הימנית. כתוצאה מכך, נשברה המראה בציד ימין ונגרמו לרכב נזקי פח.

המתלוננת ברחו לבית של שכנה, שזהותה אינה ידועה למאשימה, שאז הנאשם שלח לה הודעות "אם את התלוננת במשטרה עליי, את משחקת בחיים שלך, חושבת אם אני אכנס לכלא לא אשתחרר" וכן שלח הודעה קולית ובה איים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה: "נשבע שאני אכסח אותך איפה שתהיי אני יהיה לא אשאיר אותך את תראי"; "נשבע באלוהים שברא אותי אני אגרום לך לחלום עלי תעזי להגיע לעבודה ותראי מה יקרה".

בגין מעשיו אלה מיוחסות לנאשם באישום זה עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן- **חוק העונשין**); עבירה של חבלה במזיד לרכב, לפי סעיף 413 לחוק העונשין; ועבירה של איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. באישום השני נטען כי כחצי שנה עובר לאירוע נשוא האישום הראשון, התגלע ויכוח בין בני הזוג בעקבות יציאת הנאשם מהבית לבלות יחד עם בחורות אחרות. במסגרת הוויכוח, בעט הנאשם בחוזקה בדלת החדר שנשברה, ושלף ממנה מסמר באמצעותו שרט את המתלוננת בזרוע ומרפק ימין. כתוצאה מכך, נגרמו לה שטפי דם בזרוע ופצע מדמם במרפק. כמו כן, הנאשם שבר את מיטת בנם הפעוט. עוד באותן נסיבות, הודיע הנאשם למתלוננת "שתהא כמו בכלא", לקח את מכשיר הטלפון שלה ונעל אותה בבית עם בנם הפעוט. המתלוננת חששה לפנות לעזרה והמתינה לשובו של הנאשם לאחר כשבעה ימים בהם נאלצה להאכיל את בנה הפעוט במי אורז משום שתחליף החלב אזל.

בגין מעשיו אלה מיוחסות לו באישום זה עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין; עבירה של כליאת שווא, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין; ועבירה של היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.

4. תשובת הנאשם למיוחס לו ניתנה בדיון מיום 1.11.20 (כב' השופט א' סלע), בגדרה טען כי חודשיים עובר למיוחס לו בכתב האישום עברה המתלוננת להתגורר בבית הוריה, ושבה לביתם המשותף יום לפני האירוע על מנת לעורר פרובוקציות ולהגיש תלונה במשטרה.

ביחס לאישום הראשון, נטען כי המתלוננת חיטטה בטלפון הנייד של הנאשם, שאז תקפה אותו בעקבות חשדה כי הוא מתרועע עם נשים אחרות. לשיטת הנאשם, כל פעולותיו במסגרת האירוע הינם ניסיון להדוף את תקיפת המתלוננת אותו. עוד הוא טען כי המתלוננת ברחה עם הפעוט לרכבם המשותף, וכאשר ניסה למנוע את עזיבת הפעוט, ניסתה המתלוננת לדרוס אותו ואף הפנתה לו אצבע משולשת.

ביחס לאישום השני, כפר הנאשם במיוחס לו וטען כי אירוע כאמור כלל לא התרחש.

עדויות התביעה

5. המתלוננת בת 24, מתגוררת כעת עם הוריה ובנה הפעוט, ומצויה כיום בהליכי גירושין מן הנאשם. היא תיארה בעדותה הראשית כי הרקע להתדרדרות היחסים בין השניים ולאלימות שספגה נעוץ בקשרים שניהל הנאשם עם נשים אחרות. היא תיארה כי כל עת שהייתה שואלת אותו על יחסיו או קשריו עם נשים, היה מרביץ לה או מונה ממנה אוכל. היא אף הבהירה כי לנוכח התנהלותו זו של הנאשם, כמו גם שימושיו בסמים ובאלכוהול, לא תמיד נכחה בביתם המשותף.

ביחס לאישום הראשון, המתלוננת העידה כי בבוקר היום, הסתכלה בתמונה של הנאשם עם אישה אחרת, בטלפון הנייד של הנאשם. היא מסרה כי בתמונה נצפה הנאשם עם אישה אחרת, כשהם יושבים ברכב אותו רכש הנאשם גם מכספה של המתלוננת. כאשר פנתה המתלוננת אל הנאשם ועימתה אותו עם נתון זה, החל בין השניים ויכוח קולני שהתדרדר אף לאלימות "הטלפון היה במגירה והסתכלתי והוא מתחיל צעקות ואח"כ הרביץ לי" (עמ' 12 לפרוט'), ש'6-5). כאשר נדרשה לפרט את מהלך הדברים היא מסרה כי השניים החלו מכים אחד את השני "ברור שאם מישהו ירביץ לי אני אעמוד ככה, אני דחפתי אותו, הוא דחף אותי ונתן לי כאפה, ואני דחפתי אותו והתחיל ככה בערך 20 דקות משהו כל הצעקות" (עמ' 13 לפרוט', ש' 3-5). היא תיארה כי במהלך האירוע בני משפחתו של הנאשם עמדו מחוץ לדלת ביתם, שאז הם עברו לחדר אחר בבית "איפה שיש מיטה, בחדר הראשון יש רק מזרון, אז הלכנו לחדר השני, ונדמה לי הוא לקח משהו, לא יודעת מה, היה הרבה מכות, לא ידעתי במה הוא הרביץ לי בצלעות, היו לי כתמי דם ואני לא יודעת במה הוא הרביץ לי" (עמ' 13 לפרוט', ש' 6-8). בני משפחתו של הנאשם ביקשו מהם לפתוח את דלת הבית, שאז הנאשם שם מגבת וכרית על פניה, על מנת שתשתוק. לאחר שהמתלוננת חדלה מלצעוק, דרש ממנה הנאשם להתקשר לממונה עליה במקום העבודה ולהודיע לה כי לא תגיע יותר למקום העבודה "תתקשרי לעבודה תגידי שאת לא רוצה לעבוד ולצאת מהבית ותשבי פה כל החיים, לא תצאי מהבית אין לך עבודה וחיים רק תשבי כמו הפח הזה" (עמ' 12 לפרוט', ש' 13-14). הנאשם אף אמר לה כי היא יכולה לעזוב את הבית, אולם ללא הטלפון הנייד שלה, המפתחות לרכבם וכן ללא בנם הפעוט. המתלוננת סיפרה עוד כי בשלב זה, שיקרה לנאשם שהיא מתקשרת לממונה עליה במקום העבודה, ובזמן שהנאשם ישב בחדרם, "פתחתי את הדלת לאט-לאט,

היה פתוח 2 דקות, לקחתי את הילד והארנק וברחתי לחברה של אמא שלי שגרה לידי" (עמ' 12 לפרוט', ש' 20-21). המתלוננת נכנסה לרכב אולם לא ידעה את קוד ההתנעה, והנאשם שהספיק להגיע גם כן למקום החל שובר את מראת הרכב ודפק את דלת הרכב. לאחר שהקישה את קוד הרכב הנכון, ברחו מן המקום ויצרה קשר עם המשטרה. לאחר מכן, תיארה כי הנאשם העביר לה מסרים שנועדו להניא אותה מלפנות למשטרה "אחר כך הוא אמר לי אם את הולכת למשטרה אוי ואבוי לך מתי שאני אצא מהמשטרה אני אראה לך אנחנו נתחשבן" (עמ' 14 לפרוט', ש' 25-26).

ביחס לאישום השני מסרה המתלוננת כי אמו של הנאשם נכחה באירוע זה, בגדרו הרביץ לה הנאשם באמצעות מסמר "יש לנו דלת וכמו שולחן ויש מסמר ושבר את הדלת ויש מסמר והוא הרביץ לי עם זה ואמא שלו הייתה וראתה את הכל" (עמ' 13 לפרוט', ש' 18-19). היא תיארה עוד כי לא פעם היה הנאשם נועל את דלת הבית ומותיר אותה ואת בנה הפעוט למספר ימים, כשאין באפשרותה לצאת מן הבית. משכך, באחת הפעמים פעלה המתלוננת לשכפל מפתח נוסף לבית, ללא ידיעתו של הנאשם.

המתלוננת הבהירה בעדותה כי בני משפחתה ניסו להניא אותה מלפנות למשטרה. היא הדגישה כי עוד בטרם נישאו השניים, הזהירו אותה בני משפחתה, כי ככל שהיא מחליטה להתחתן עם הנאשם, לא תוכל לחזור בה או להגיש נגדו תלונה. במהלך נישואיהם, ניסו בני המשפחה של הצדדים לפשר ולסייע אולם ללא הצלחה: "רק מדברים ולא עושים שום דבר לא אכפת להם את בחרת בו אז תישארי אצלו אז לכן לא רוצים שאני אלך למשטרה" (עמ' 12 לפרוט', ש' 30-31). המתלוננת מסרה כי חלק האירוע בו הניח הנאשם מגבת על פניה על מנת להשתיקה, הוא הקש ששבר את גב הגמל, אשר בעטיו החליטה להגיש תלונה במשטרה.

6. הגברת **נהאד נופל** (להלן - **נהאד**) היא אמה של המתלוננת. היא סיפרה כי בראשית מערכת היחסים של המתלוננת והנאשם, היו השניים מאוהבים, אולם בעלה, אביה של המתלוננת, סירב לקשר בין השניים. היא תיארה מספר אירועים שהתרחשו עם חתונתם של השניים, לרבות מקרה בו לאחר חתונתם ניגשה לביתם של בני הזוג, אך הנאשם סירב לפתוח לה את הדלת.

ביחס לאישום הראשון, נהאד תיארה כי ביום האירוע קיבלה טלפון מבתה, המתלוננת, שמסרה לה כי היא נמצאת בבית משפחת אבו עיסם. עם הגעתה ראתה את פניה של המתלוננת כשהן פצועות. לשאלתה, השיבה המתלוננת כי הנאשם הכה אותה (עמ' 42 לפרוט', ש' 28). נהאד העידה כי בשלב זה ביקשה מן המתלוננת להמתין עם פנייה למשטרה, עד אשר יגיעו יתר בני המשפחה, אולם "לא היה לה סבלנות לחכות למשטרה". נהאד הדגישה בפני חוקר המשטרה כי לא ראתה את הנאשם מכה את המתלוננת, אולם עם הגעתה לבית משפחת עיסם ראתה "את הבטן, העיניים, הידיים, את כל הדברים האלה אני ראיתי" (עמ' 42 לפרוט', ש' 32).

ביחס לאישום השני, נהאד העידה כי המתלוננת סיפרה לה על האירוע, ואף שלחה לה תמונות "כן, גם את החלון ראינו, ואת המסמר והנעליים שיש משהו אני לא יודעת במה" (עמ' 43 לפרוט', ש' 9).

7. רס"ב שלום חיים העיד בדבר פעולות החקירה שביצע בתיק, לרבות גביית הודעת המתלוננת וחקירת הנאשם.

8. רס"ב רפאל אלבז העיד אף הוא בדבר פעולות החקירה שביצע בתיק.

9. ד"ר אבו רמלי מואמן (להלן- **ד"ר מואמן**) העניק טיפול רפואי למתלוננת. בעדותו חזר על האמור בתעודה הרפואית שהנפיק בזמן אמת, ולפיו אובחנה רגישות בצלעות מצד ימין, אכימוזיס (סימנים של חבלה) בבטן, צלעות כתף וזרוע ימין, כמו גם סביב עין שמאל.

פרשת ההגנה

10. **הנאשם** פתח את עדותו בתיאור מערכת היחסים שלו עם המתלוננת, תוך שהסביר כי משפחתו התנגדה בראשית הדרך לנישואי השניים, ואף הבהירה לו כי עליו יהיה לשאת בתוצאות, ככל שיהיו. הוא הסביר עוד, כי לפני חתונתם חוו קשיים על רקע יחסים רעועים בין המתלוננת לבין אמו.

ביחס לאישום הראשון, הנאשם תיאר כי המתלוננת הגיעה לביתם לאחר מספר חודשים בהם שהתה עם בנם הפעוט בבית הוריה. הוא יצר עמה קשר שתגיע לביתם, שאז היא הגיעה ו"הסתכלתי לה בפנים וסימני הפנים שלה היו קצת מוזרים הרגשתי משהו לא טוב" (עמ' 51 לפרוט', ש' 30). הוא העיד כי הוא הופתע מן העובדה שהמתלוננת שהתה מספר חודשים בבית הוריה, אולם לא מצא סיבה בגינה פעלה כך. הנאשם העיד כי בבוקר שלמחרת, התעוררה המתלוננת וחיטטה בטלפון הנייד שלו. הוא תיאר כי המתלוננת "גילתה תמונה של עוד מישהי, תמונת סלפי, כשראתה את התמונה התעצבנה וכעסה עלי והתחילה לטעון שהרכב שהצטלמו לידו הוא שלה וזה בכלל לא שלה" (עמ' 52 לפרוט', ש' 16-17). הנאשם תיאר כי בזמן זה שכב במיטתו והמתין לארוחת הבוקר, שאז "פתאום היא קפצה עלי תפסה אותי מהצוואר והתחילה לצעוק יא בוגד" (עמ' 52 לפרוט', ש' 19-20). לטענת הנאשם, המתלוננת ישבה עליו וחנקה אותו, מבלי שהוא יכול היה לזוז, "היא שמה את כל המשקל שלה עלי ותפסתי את שתי ידיה וניסיתי להזיז אותה ממני" (עמ' 52 לפרוט', ש' 20-21). הוא חזר על כך שלא הייתה לו שום סיבה לתקוף אותה, והוא רק פעל להדוף אותה ממנו. ביחס לשימוש שלו במגבת על מנת לחסום את פיה של המתלוננת, מסר כי השניים היו על המיטה, והוא לא חנק אותה כלל אלא "רק שמתי את זה בקטנה לפה שלה לסתום לה את הפה שהיא תשתוק" (עמ' 53 לפרוט', ש' 2-3). הוא הכחיש כי הכה אותה בפנים או בחזה, ולגבי הסימנים בבטנה מסר כי אלה סימנים שנותרו מהריונה של המתלוננת. עוד הוסיף כי "אולי סימנים תוך כדי דחיפות בבית, אולי זה מזה, אבל בפועל לא הכיתי אותה ולא עשיתי לה כלום" (עמ' 53 לפרוט', ש' 5-7).

ביחס לאישום השני, הנאשם הכחיש את המיוחס לו. הוא כפר במיוחס לו בדבר נעילתה של המתלוננת בביתם למשך שבעה ימים, ואף מסר כי החזיקה במפתח עודף כך שיכולה הייתה לצאת מן הבית כרצונה.

11.מר חוסאם קות (להן- **חוסאם**) מכיר את הנאשם מזה 15 שנה, והוא נשוי לעולה, אחותו של הנאשם. הוא העיד כי למחרת האירוע נשוא האישום הראשון, פנתה אליו המתלוננת על מנת שיקח לביתו את בנם הפעוט. עדותו של חוסאם מטעם ההגנה נועדה להאיר זרקור על הדברים שמסרה לו המתלוננת לאחר האירוע. הוא העיד כי "היא לא דיברה איתי על כלום" (עמ' 63 לפרוט', ש' 11), אלא רק על מסמכים שקשורים לבית המשפט ולבנה הפעוט. כאשר עומת עם הדברים שמסרה המתלוננת, לפיהם סיפרה לו על האלימות שנוקט כלפיה הנאשם, מסר חוסאם כי "בחיים שלי לא סיפרה לי ולא התלוננה לי על דבר כזה" (עמ' 63 לפרוט', ש' 20).

12.נביל אבו סביח (להלן- **נביל**) הוא אביו של הנאשם. הודעתו במשטרה הוגשה חלף עדותו הראשית (נ/1), ובגדרה סיפר כי ביום האירוע נשוא האישום הראשון שמע צעקות עולות מביתם של הנאשם והמתלוננת, המתגוררים קומה מתחת לביתו. הוא מסר כי שמע את בנם הפעוט בוכה, וכן את המתלוננת מאיימת על הנאשם כי תחנך אותו ותעשה אותו בן אדם (שם, ש' 14). עוד מסר בהודעתו שלא שמע את המתלוננת קוראת לעזרה, או שהנאשם מכה אותה. לטענתו שם, המתלוננת לעולם לא פנתה אליו וסיפרה לו כי הנאשם, בנו, מכה אותה.

13.רביחה אבו סביח (להלן- **רביחה**) היא אמו של הנאשם. הודעתה במשטרה הוגשה חלף עדותה הראשית (נ/2), ובגדרה היא מסרה כי ביום האירוע נשוא האישום הראשון שמעה צעקות עולות מביתם של הנאשם והמתלוננת. בשעות הערב של אותו היום הזמינה את בנה לארוחת הרמדאן, אולם הוא מסר כי המתלוננת הלכה. עוד היא מסרה שם כי המתלוננת לא סיפרה לה על אלימות מצדו של בנה, הנאשם. בהמשך, כאשר הוצגו לרביחה תמונות של המתלוננת כשעל גופה חבלות השיבה כי המתלוננת שקרנית (נ/2, ש' 29).

14.עולה קור (להלן- **עולה**) היא אחותו של הנאשם. הודעתה במשטרה הוגשה חלף עדותה הראשית (נ/3), בגדרה היא תיארה את יחסי הנאשם עם המתלוננת. בתוך כך, סיפרה על מקרה שארע לפני חמישה חודשים, במסגרתו מנעה המתלוננת את יציאת הנאשם מן הבית, ולאחר מכן אף תקפה אותו לעיניה של עולה. עוד במסגרת הודעתה במשטרה, מסרה עולה כי היא והמתלוננת היו חברות טובות, והמתלוננת מסרה לה שהיא "לא תעזוב אותו עד שתפיל אותו במשטרה" (נ/3, ש' 31). עולה לא פירטה בהודעתה במשטרה פרטים ביחס לאירועים נשוא כתב האישום, אולם שבה וחזרה על רצונה של המתלוננת להתגרש ולפגוע בנאשם.

דין בראיות

15.עניינה של הכרעה זו במקרה נוסף של אלימות במשפחה, המבוסס כולו על עדויות המעורבים ועד ראיה נוסף, תוך בחינת מהימנות העדויות. לנוכח ייחודיות תיקים מעין אלה, נדרש בית המשפט לבחון את העדויות המובאות בפניו בדקדוק רב, כמו גם לבחון האם יש בהן לעלות כדי הרשעה בפלילים. במקרים אחרים עמדתי על כך שאחד המאפיינים המרכזיים של עבירות אלימות בתא המשפחתי, ובפרט אלימות כלפי בת זוג, הוא שהן עבירות המתרחשות רחוק מעיני הציבור, באופן סמוי ושקט. האירוע האלים מתרחש במרבית המקרים כאשר נוכחים אך שני הצדדים לאירוע: הפוגע והנפגע, ומבלי שנוכחים עדי ראיה. לא בכדי, איפוא, מרבית תיקי האלימות

במשפחה הינם תיקים המושגתים על ממצאי מהימנות, בבחינת "גרסה מול גרסה" (ראו ב-ע"פ 1275/09 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 01.09.2009), בפס' 32). הדבר מדגיש את הצורך בבחינה כוללת של גרסת המתלוננת, תוך איתורם של חיזוקים אשר יכולים לחזק ולתמוך במסקנה המרשיעה.

א. גרסת המתלוננת

16. המתלוננת והנאשם הכירו מספר שנים עובר לנישואיהם. מכלל העדויות שנשמעו בפניי הובהר כי הנישואים לא קיבלו את ברכת משפחותיהם, אשר התנגדו לזוגיות זו. כך, הנאשם ובני משפחתו תיארו כיצד מלכתחילה העדיפו שהנאשם ינשא לקרובת משפחה אחרת שלהם, אולם בעקבות התעקשות בני הזוג, ועמידה על רצונם להתקשר בברית נישואים, קיבלו המשפחות את הגזרה. בחלוף הזמן מאז הנישואים נתקלו בני הזוג בקשיים, אשר הובילו למצבי עימות בעייתיים.

17. בפתח הדיון לעניין זה, אביא בקצרה את הדברים שמסרה המתלוננת במסגרת הודעותיה במשטרה;

- **הודעה מיום 15.5.20 בשעה 15:13 (ת/9).** זוהי הודעתה הראשונה של המתלוננת. בראשיתה, היא תיארה את הרקע לקרות האירוע הראשון, ולפיו במסגרת עבודתה חסכה כסף מזומן ששימש עבור הנאשם לקניית רכב. היא תיארה כי במסגרת יחסיהם של בני הזוג, פנתה לא פעם לאביו של הנאשם (**נביל**) והלינה בפניו כי הנאשם לא מפרנס אותה, ותחת זאת עושה שימוש בסמים. ביחס לאירוע נשוא האישום הראשון, המתלוננת תיארה כיצד בבוקר של אותו יום ראתה תמונה של הנאשם עם אישה אחרת, כשהם ישובים ברכש הנאשם, בין היתר, מכספה של המתלוננת. הדבר הוביל לעימות בין השניים שעלה לטונים גבוהים. היא סיפרה כי "במהלך כל הוויכוח בינינו כשאני אומרת מילה הוא מרביץ לי בידיים על הפנים ועל ידיים והאף, ולקח מגבת ושם לי על הפה בשביל שאני לא אצטק כי אבא שלו והאחים שלו בחוץ" (ת/9, ש' 25-27). היא תיארה כי הנאשם התיר לה לצאת מן הבית, אולם ללא מכשיר הטלפון שלה וללא בנם הפעוט. בהמשך, הסבירה כי כאשר הנאשם בחדר, לקחה את בנה ויצאה מן הבית, הממוקם בקומה הרביעית, אל רכבה. "ירדתי לאוטו שלי, והוא ירד לרכב, כשאני עם הילד בפנים והוא ירד מהר אחרי ודפק על השמשה בידיים והרגליים שלי ואמר לי תצאי מהרכב ואני נעלתי את הרכב ולא יצאתי ואז הוא שבר את המראה הימנית ונתן בעיטות בדלת נהג ועשה סימנים" (ת/9, ש' 95-97).

עוד במסגרת הודעתה הראשונה מסרה פרטים ביחס לאירוע נשוא האישום השני, ומהם עולה כי ביום האירוע, טרק הנאשם את דלת החדר, שאז נשבר ממנה חלק שכלל מסמר. הנאשם נטל את המסמר מן החלק האמור, "ועל החלק הזה לקח אותו ביד והתחיל לשרוט אותי עם המסמר" (ת/9, ש' 74-75). היא תיארה עוד כי באותו היום שבר הנאשם את מיטת בנם הפעוט, וכן "באותו יום לקח מפתחות והכבל של הטלביזיה ואת הטלפון שלי והשלט של הטלביזיה, וסגרו עלי את הדלת שבוע בתוך הבית ולא נתנו לי לצאת עם הילד שהיה איתי" (ת/9, ש' 78-79). היא סיפרה כיצד בפעמים אחרות היה נועל את הבית למספר שעות בלבד, אולם במסגרת אירוע זה

נעל אותה למשך שבוע ימים, וכן כי לאחר אירוע זה דאגה לשכפל לעצמה מפתח של הבית.

- **הודעה מיום 15.5.18 בשעה 17:39 (ת/10).** זוהי הודעתה השנייה, המשלימה את ההודעה הראשונה. בגדרה נשאלה המתלוננת מדוע לא התלוננה בעבר על אלימות מצד הנאשם. המתלוננת השיבה כי משפחתה הניאה אותה פעם אחר פעם מלמסור תלונה במשטרה: "לא היה לי גב של המשפחה של. אבל עכשיו אני עובדת ואם הם לא יעזרו לי אני אדאג לעצמי" (ת/10, ש' 3-4). עוד נשאלה האם נהג הנאשם לשבור דברים בבית, ועל כך השיבה כי שבר את מיטת בנם הפעוט, וכן מסרה כי כאשר נשברה הדלת עשה שימוש במסמר ופצע אותה, כמצוין על ידה בהודעתה הראשונה.

- **הודעה מיום 17.5.18 בשעה 14:45 (ת/11).** במסגרת הודעה זו מסרה המתלוננת פרטים בדבר כתובות המגורים שהחליפו בני הזוג בשנים האחרונות, וכן הציגה את צו ההגנה שהוציאה נגד הנאשם.

- **הודעה מיום 18.5.15 בשעה 18:27 (ת/12).** במסגרת הודעה זו נחקרה המתלוננת באזהרה בגין חשד לאלימות שהפעילה כנגד הנאשם, כפי שהעלה האחרון בהודעתו. המתלוננת התייחסה למיוחס לה, ופירטה את האירוע נשוא האישום הראשון. היא הסבירה בשנית כיצד החל עימות בינה לבין הנאשם על רקע תמונה של הנאשם עם אישה אחרת, עימות שהתדרדר, כאמור, לכדי אלימות של ממש. היא ציינה שם עוד כיצד בני משפחתו של הנאשם שמעו את הצעקות של השניים, וביקשו מהם לפתוח הדלת, אולם "הוא אמר לא צריך ולא פתח הדלת ואמר לה לכו מפה ואח"כ אני צעקתי יותר והוא שם לי המגבת הזאת בתוך הפה שלי לצדדים ונתן לי מכה בלסת וירד לי דם" (ת/12, ש' 15-16). לאחר מכן, אף הכה אותה הנאשם באגרוף בעין וכן הכה אותה באף. המתלוננת המשיכה לתאר את התרחשויות האירוע נשוא האישום הראשון, כפי שתיארה בהודעות קודמות. בהמשך, התייחסה המתלוננת לתמונות שהעבירה, המתעדות את הפגיעות שספגה בשני האירועים נשוא כתב האישום.

- **הודעה מיום 21.5.20 בשעה 19:38 (ת/13).** המתלוננת הגיעה לתחנת המשטרה למסור הודעה זו, לאחר הוצאת צו בית המשפט, המורה לה לקבל לחזקתה את בנה הפעוט בימים ובשעות המצוינות בצו. במסגרת הודעתה זו מסרה לשוטרים כי אביו של הנאשם לא הסכים לתת לה את בנה עד אשר ישתחרר בנו ממעצר. המתלוננת הבהירה שם כי אין באפשרותה לשמור על בנה הפעוט באופן מלא, לאור סירוב בני משפחתה, עמם היא מתגוררת "הם אמרו לי עוד לפני החתונה לא להתחתן עם בעלי ולא הקשבתי להם. ועכשיו בגלל שלא הקשבתי להם הם מוכנים שאני יחזור לבית של ההורים שלי לבד כמו שיצאתי ממנו לבד" (ת/13, ש' 16-17).

18. לאחר שמיעת עדות המתלוננת בפניי, ולאחר שעיינתי בהודעותיה במשטרה, מצאתי את גרסתה אמינה ומהימנה, ואני סבורה כי היא מחזיקה גרעין חזק ויציב של אמת. דומה כי לאורך עדותה שמרה המתלוננת על גרסה קוהרנטית, ברורה והגיונית, ולמעלה מכך- הבהירה לא פעם את חלקה במערכת היחסים עם הנאשם, כמו גם הדגישה מצבים שאינה זוכרת או שאין באפשרותה לדייק.

כך למשל, במסגרת חקירתה הנגדית נשאלה המתלוננת בדבר פרטים שמסרה בהודעותיה במשטרה ביחס לכתובות השונות שהחליפו בני הזוג במהלך השנים. היא הבהירה כי פרטים אלה בדבר מקומות המגורים שהחליפו אינם נכונים. כיוון החקירה שהפעיל ב"כ הנאשם לא עורר במתלוננת קשיים, והיא מיד הבהירה כי פרטים אלה שמסרה היו פרטים שקריים. היא הבהירה כי השניים מעולם לא התגוררו בראס אל-חמיס או בבית חנינא, והיא מסרה פרט זה כי חששה שאם יתגלה כי התגוררה רק בא-ראם הדבר יוביל לפגיעה במעמדה האזרחי שלה ושל בנה "כי הייתי מפחדת מהתעודה, מתי שהלכתי למשטרה באותו יום ההורים שלי לא רצו שאני אלך כי אני לא יודעת אם אני חוזרת או לא" (עמ' 21 לפרוט', ש' 31-30), ובהמשך מסרה "אני אומרת לך שהמשפט הזה שקר מה עוד, אני אומרת למה הייתי מפחדת" (עמ' 22 לפרוט', ש' 26). אני מקבלת את הסבריה של המתלוננת לעניין זה, וממילא אין בסתירות אלה כדי לפגוע בגרעין גרסתה של המתלוננת ביחס לאירועים המיוחסים לנאשם בכתב האישום. המדובר בעניין שולי שאין בו כדי להשליך על מהימנותה, ובפרט כאשר המתלוננת מודה מפורשות כי לא סיפרה אמת ביחס למקום מגוריה עם הנאשם, וכי הדבר נשען על חשש שמא הדבר ישפיע על מעמד האזרחי. הסבר נוסף שמסרה המתלוננת, שגם אותו אני מקבלת לחלוטין, הוא כי בשלב זה של מסירת הגרסה במשטרה חששה עדיין שמא תאולץ לשוב ולהתגורר עם בן זוגה, וזאת נוכח היעדר התמיכה המשפחתית שקיבלה בהגשת התלונה. משכך, בהינתן שהתלונה ייתכן שלא תועיל בדבר, מצאה לנכון למסור את הפרטים שמסרה.

19. מהימנותה של המתלוננת מתגברת עוד יותר לנוכח מסירת פרטים מצדה, המלמדים על חלקה במערכת הזוגית. המתלוננת נטלה אחריות למעשיה שלה, מבלי שניסתה להסתיר או להציג עצמה כמי שהייתה דמות פסיבית במהלך האלימות שהופעלה כלפיה. כך למשל, היא אישרה כי במסגרת אחד העימותים בינה לבין הנאשם קרעה את חולצתו (עמ' 24 לפרוט', ש' 5, 11); וכן אישרה כי במקרה אחר תפסה נעל בידה וייתכן כי זרקה אותה לעברו: "אולי כן, מי שירביץ לי אני לא עומדת ככה אני אזרוק נעליים כן" (עמ' 24 לפרוט', ש' 31).

ביחס לאירוע האלימות נשוא האישום הראשון, המתלוננת השיבה מפורשות בחקירתה הנגדית כי לא עמדה מנגד בזמן שהנאשם הכה אותה, ובמהלך האירוע אף היא הפעילה אלימות כלפיו. היא ציינה כי "אני בן אדם רגיל ולא זוכרת אבל לא הייתי עומדת סתם ורק בוכה, לא הייתי עומדת ובוכה" (עמ' 31 לפרוט', ש' 34-35); ובהמשך "אבל הוא נותן ואני מחזירה לו, אני דחפתי אותו" (עמ' 32 לפרוט', ש' 8). ההגנה עימתה את המתלוננת בכך שלא מסרה פרטים אלה בהודעותיה במשטרה, אולם עיון בהודעות מלמד כי אין ממש בניסיון זה. עיון בהודעות מעלה כי דברים אלה הובאו על ידה גם במסגרת הודעותיה במשטרה, שם תיארה כי אף היא דחפה את הנאשם במסגרת העימות נשוא האישום הראשון (ת/12, ש' 10).

20. בנוסף, ניכר היה בעדותה של המתלוננת כי מסרה רק את אשר זכרה, מבלי להשלים פרטי אירוע כזה או אחר. כך, במסגרת חקירה הנגדית נשאלה ביחס לעימות בינה לבין הנאשם, בגדרו נעל אותה הנאשם בביתם, וזאת כאשר יתר בני המשפחה מודעים להתנהלות זו. היא הדגישה כי אינה זוכרת את האירוע דן (שאינו מיוחס לנאשם בכתב האישום) נוכח חלוף הזמן בצינה "אם אני אומרת לך שלא זוכרת בדיוק מה שהיה איך אני אזכור עכשיו" (עמ' 26 לפרוט', ש' 17). ברור כי ככל שהמתלוננת ביקשה לטפול על הנאשם אירועי אלימות נוספים, או להעצים את עדותה, הייתה יכולה בנקל לתאר כיצד נהג כלפיה הנאשם במדויק. תחת זאת, ציינה כי אינה

זוכרת. התרשמות זו עולה אף מהודעותיה במשטרה. כך למשל, כאשר נשאלה לסיבה בגינה הכה אותה הנאשם באמצעות מסמר במסגרת האישום השני, השיבה כי "אני לא זוכרת אבל תמיד זה היה ויכוח על הבנות ועל הסמים" (ת/12, ש' 79).

21. המתלוננת נשאלה בחקירתה הנגדית ביחס לאלימות שהפעיל נגדה הנאשם במסגרת האישום השני באמצעות מסמר שנפל מדלת אחד החדרים בבית. בפרט נשאלה מדוע לא פנתה לקבל טיפול רפואי, כמו גם מדוע לא פנתה למסור תלונה כבר בעבר. תשובותיה של המתלוננת היו הגיוניות ואני מקבלת את הסבריה. כך, ביחס לקבלת טיפול רפואי הסבירה המתלוננת כי לא דובר היה בפציעות קשות המצריכות קבלת טיפול בגין (עמ' 38 לפרוט', ש' 15), ובכך יש ללמד על גרסתה המאוזנת והבלתי מוגזמת. ביחס לשאלת הגשת התלונה במשטרה, לאורך עדותה תיארה המתלוננת את ניסיונות בני משפחתה להניא אותה מלפנות למשטרה. במצב דברים שכזה, כאשר הרגישה שהיא נעדרת תמיכה למהלך שכזה, אך טבעי כי תימנע מהגשת תלונה. הגם שמדובר בנתון מצער, הרי שהמציאות מלמדת כי לא אחת מוותרות נשים על הגשת תלונה במשטרה, וזאת מחשש כי לא תקבלנה את התמיכה- הרגשית והכלכלית- הנדרשת למהלך אמיץ שכזה.

22. חקירתה הנגדית של המתלוננת לא הניבה פערים או סתירות משמעותיות- ההיפך הוא הנכון. המתלוננת עמדה על גרסתה, מבלי שניסתה להעצימה או להשלימה. היא הבהירה מפורשות כי האלימות החלה מספר חודשים לאחר נישואיהם, ואף הבהירה כי אין המדובר באלימות יומיומית. במהלך חקירתה היא סיפרה כי כיום השניים פרודים אולם שומרים על התנהלות מכבדת יחסית. התרשמתי כי לא נמצאו בקיעים משמעותיים בגרסת המתלוננת, בוודאי לא כאלה העולים כדי אמירות שקר או כאלה שיש בהם כדי לפגום בצורה משמעותית- אם בכלל- במהימנות דבריה. מכל מקום, אני סבורה כי חרף העובדה שניתן להישען אך על עדותה של המתלוננת על מנת לקבוע ממצאי עובדה, נכון בתיקים מן הסוג האמור לתור אחר חיזוקים שיש בהם כדי לאמת את גרסתה של המתלוננת, ולכך אגש כעת.

ב. חיזוקים לגרסת המתלוננת

פנייתה של המתלוננת לקבלת טיפול רפואי והתמונות המתעדות את החבלה

23. ת/2 הוא מקבץ תמונות המתעדות את החבלות שספגה המתלוננת הן במסגרת האישום הראשון והן במסגרת האישום השני. מרבית התמונות מתעדות את החבלות נשוא האישום הראשון, למעט תמונות מס' 11, 13, 14, 15, 16 ו-17, המלמדות על הפציעה נשוא האישום השני. תיעוד החבלות ופנייתה הסמוכה יחסית של המתלוננת לקבלת טיפול רפואי מהוות ראיות חיזוק אובייקטיביות לגרסתה בדבר האלימות שנגקטה כלפיה על ידי הנאשם באותו הערב (השוו: ע"פ 6950/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 24-25 (פורסם בנבו, 24.09.19)). התיעוד החזותי של החבלות נשוא האישום הראשון עולה בקנה אחד עם הבדיקה הרפואית שבוצעה למתלוננת (ת/1), ולפיה נצפו אכימוזיס (סימני חבלה) בבטן, בצלעות, בזרוע ימין ומסביב לעין שמאל. כאמור, עצם העובדה כי

התיעוד החזותי של החבלות- שצולם על ידי המתלוננת- קיבל אשרור חיצוני של גורם רפואי, מאפשר להישען עליו כראיית חיזוק לגרסת המתלוננת.

הגשת תלונה במשטרה בסמוך לאירוע

24. הדברים שהובאו לעיל נכונים גם ביחס לפנייתה להגשת תלונה במשטרה עוד ביום האירוע. כזכור, עם בריחתה של המתלוננת את הבית יחד עם בנה הפעוט, הגיעה אל ביתה של חברת אמה, שם נכחה זמן קצר עד אשר פנתה לתחנת המשטרה. עצם הגשת התלונה עוד ביום האירוע, אף הוא מהווה נתון המחזק את גרסתה של המתלוננת. פנייה זו של המתלוננת באה לידי ביטוי, מעבר לעצם הודעתה במשטרה, גם בשיחה למוקד 100 כשעה לאחר קרות האירוע (7/ת). במסגרת שיחה זו נשמעת המתלוננת מוסרת כי היא מעוניינת לדווח על בעלה שהרביץ לה ושבר לה את הרכב.

עדותה של נהאד, אמה של המתלוננת

25. חיזוק נוסף לגרסת המתלוננת אני מוצאת בעדותה של נהאד, אמה של המתלוננת, אשר חזתה בחבלות שספגה המתלוננת בעקבות האירוע נשוא האישום הראשון. כבר בהודעתה במשטרה (18/ת) סיפרה את אשר שמעה מבתה, וכן מסרה כי הבחינה בחבלות. במסגרת עדותה בבית המשפט חזרה על הדברים, תוך שהבהירה כי לא ראתה את הנאשם מכה את בתה המתלוננת, אלא רק ראתה את החבלות זמן קצר לאחר מכן בבית משפחת עיסם- שם שהתה המתלוננת לאחר שברחה מן הבית.

אכן, נהאד היא אמה של המתלוננת, וניתן לטעון כי המדובר בעדות של בעלת עניין שרצונה הוא להטיב עם בתה. לצערי, לא התרשמתי כי זה המצב בענייננו. ראשית, כבר נקבע בהלכה פסוקה זה מכבר כי עדותו של צד מעוניין (בענייננו בני משפחתה של המתלוננת) אינה בהכרח עדות שקרית, כשם שעדותו של צד לא מעוניין אינה בהכרח עדות אמת (ראו למשל: ע"פ 4275/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 85 לחוות דעתה של כב' השופטת ברק-ארז (פורסם בנבו, 09.06.17). שנית, לגופו של עניין, התרשמתי כי נהאד, כמו יתר בני משפחתה של המתלוננת, העדיפו כי האחרונה תימנע מלערב את המשטרה בסכסוך בין השניים, תוך פתרון הסכסוך בדרכים המקובלות עליהם. הדבר עלה מפורשות בעדותה של נהאד, שציינה כי "אנחנו ביקשנו ממנה לחכות שלא תלך לתחנת המשטרה עד שאחים שלה יגיעו" (עמ' 42 לפרוט', ש' 28-29). נדמה שבכך הוכיחה האם שטובת בתה אינה דווקא בראש מעייניה.

עדות הנאשם כראיית חיזוק לגרסת המתלוננת

26. גרסתו של הנאשם תידון מיד בסמוך, אולם כבר עתה אציין כי יש בדבריו, כפי שהובאו בעדותו בפניי, כדי לחזק במידה מסוימת את גרסת המתלוננת. במסגרת עדותו הראשית ציין כי "הסיפור של המגבת והכרית זה היינו על

המיטה, כששמתי את המגבת פשוט לא הייתה לי שום כוונה לחנוק אותה ובפועל לא חנקתי אותה רק שמתי את זה בקטנה לפה שלה לסתום לה את הפה שהיא תשתוק" (עמ' 53 לפרוט', ש' 1-3). דברים אלה מפיו של הנאשם מאמתים את גרסת המתלוננת במוקד מרכזי שעניינו האירוע נשוא האישום הראשון, בשלב בו צעקו בני משפחת הנאשם אל עבר השניים שיפתחו את הדלת, ובתגובה פעל הנאשם כדי למנוע מן המתלוננת להמשיך ולצעוק באמצעות מגבת וכרית. קל להיווכח כי נתון זה שהובא מפיו גם הוא מחזק את גרסתה של המתלוננת.

ג. גרסת הנאשם

27. הודעת הנאשם במשטרה נגבתה ביום 17.5.18 (ת/14), בגדרה הכחיש את המיוחס לו. הוא מסר כי נתגלע ויכוח בין השניים שהגיע לטונים גבוהים, ולאחריו המתלוננת אספה את דבריה ואת בנם וברחה מן הבית. הנאשם שלל כל אלימות מצדו כלפי המתלוננת, והדגיש כי כאשר עזבה את הבית עם בנם הפעוט לא היו עליה כל סימני אלימות (ת/14, ש' 25, 27). הנאשם אף שלל שימוש במגבת כדי לסתום את הפיה; שלל כי נעל אותה בבית; שלל כי הזיק לרכבה; וכן שלל כי שלח לה הודעות קוליות בגדרן איים על חייה. כאשר הושמעו לו הקלטות האיומים, השיב כי אלה "הכל דיבורים" (ת/14, ש' 64). הנאשם אף שלל כי פגע במתלוננת באמצעות מסמר (בהתאם למיוחס לו באישום השני). בהמשך עדותו, כאשר הוצגו לו תמונות החבלה של המתלוננת, מסר כי ייתכן שאלה נגרמו לה בעקבות הדיפתו את האלימות שהפנתה כלפיו בזמן שהשתוללה בביתם.

28. כאמור, במסגרת הודעתו בבית המשפט, שינה הנאשם את גרסתו. ביחס להודעות הקוליות, הודה בראשית החקירה כי "זה הקול שלי לא מכחיש את זה, אבל זה היה ברגע של כעס ועצבים, לא שבאמת התכוונתי לרצוח אותה או משהו כזה" (עמ' 53 לפרוט', ש' 27-28). הנאשם אף הודה, בניגוד לדבריו במשטרה, שאכן עשה שימוש במגבת וכרית על מנת לסתום את פיה של המתלוננת, אולם ללא כוונה לחנוק אותה (עמ' 53 לפרוט', ש' 1-3). נוסף על כך, שינה את גרסתו בכך שציין, בניגוד לעמדתו במשטרה, כי לעיתים, לאחר ויכוח בין השניים, היה סוגר את המתלוננת בחדר על מנת להשקיט את הרוחות ביניהם: "אני עומד בחוץ והיא בפנים ואני סוגר את הדלת והיא מנסה לצאת, ואני לא נותן לה לצאת על מנת שלא יהיה חיכוך" (עמ' 58 לפרוט', ש' 2-3), אולם הוא הבהיר כי לא נעל הדלת במפתח אלא רק סגר אותה (שם).

29. עדותו העדכנית של הנאשם בבית המשפט הלכה למעשה מחזקת את גרסת המתלוננת במספר מוקדים, כמצוין לעיל. עולה, אפוא, כי עיקר טענתו של הנאשם הינה כי לא הכה אותה או גרם לה לחבלות. לעניין זה, כל שטען הוא כי ייתכן שחבלות אלה נגמרו בעקבות הדחיפות ההדדיות של השניים. אינני מקבלת טענה זו, באשר מדובר בחבלות של ממש, שקשה להלום כי נגרמו בעקבות דחיפות קלות של הנאשם את המתלוננת. גרסתה של המתלוננת לעניין זה הגיונית יותר ומסתברת יותר, ולפיה הנאשם הכה אותה הן בדחיפות והן באמצעות אגרופים אל גופה. הנאשם לא העניק הסברים ביחס לקיומן של חבלות אלה, והסתפק בתשובות סתמיות לעניין זה מבלי שהעניק הסברים מניחים את הדעת.

30. בהקשר זה יצוין עוד כי טענת הנאשם במשטרה, לפיה המתלוננת עזבה את הבית כשהיא נטולת חבלה, אינה מקובלת עליו והיא נעדרת ביסוס או תימוכין. טענה זו ייתכן שניתן היה לבסס לו השתתה המתלוננת בפנייה למשטרה או בקבלת טיפול רפואי. לא כך הוא הדבר. המתלוננת ברחה עם בנה לבית משפחה שמוכר לה באזור מגוריה, שם המתינה לאמה, ולאחר כשעה כבר יצרה קשר עם המשטרה ופנתה למסור התלונה. המדובר בסד זמנים קצר, וממילא לא נטען כי המתלוננת גרמה חבלות אלה לעצמה, כך על פי דברי הנאשם בעצמו ששלל גרימת החבלות על ידי המתלוננת בעצמה ("לא, אין מישהו שמכה את עצמו" (עמ' 57 לפרוט', ש' 15)).

31. עדותו של הנאשם הותירה, אפוא, רושם מורכב. ניכר כי לאורך עדותו לא העניק הנאשם הסברים לממצאים שהוכחו, דוגמת החבלות על גופה של המתלוננת, כמו גם האיומים שהשמיע בהודעות הקוליות. תחת זאת, בחר הנאשם לתלות הגנתו בשינויים במצב רוחה של המתלוננת, שהובילו אותה לשקר ולהעליל עליו מעשים לא לו. טענה זו של הנאשם אינה עולה בקנה אחד עם העובדה כי כיום מערכת היחסים בין השניים הינה סבירה, והגם שהשניים פרודים הם עושים מאמצים לשמור על יחסים תקינים עבור בנם הפעוט. ממילא, טענה כאמור לא בוססה.

עדויות בני משפחתו של הנאשם

32. הנאשם הצטייד בעדויות בני משפחתו על מנת לחזק את טענתו כי לא הכה את המתלוננת. לאחר בחינתן של עדויות אלה לא מצאתי שיש בהן כדי לסייע לנאשם. התרשמתי כי עדויות בני המשפחה נועדו בעיקר לתאר את מערכת היחסים הרעועה של בני הזוג, ועל הקשים שליוו אותם, לרבות היעדר התמיכה של בני המשפחות, אולם מבלי שהיה בהן כדי לשנות מן המסד הראייתי והתרשמותי מגרסת המתלוננת, כאמור.

- ביחס לעדותו של חוסאם, גיסו של הנאשם, זה העיד כי המתלוננת לא סיפרה לו דבר בדבר אלימות שהפנה כלפיה הנאשם. ואולם, ממילא התרשמתי כי עדותו ניסתה לייפות את המצב בין בני הזוג באופן שאינו עולה בקנה אחד עם המציאות, בהינתן שכבר מראשית הדרך ידעו כלל בני משפחתו של הנאשם על הבעיות במערכת היחסים של השניים.

- ביחס לעדותו של נביל, אביו של הנאשם, לא מצאתי גם בה סיוע לגרסת הנאשם. נביל העיד כי ביום האירוע נשוא האישום הראשון, שמע את הצעקות שנשמעו מבית הנאשם והמתלוננת. ברם, אין חולק בדבר נתון זה, לפיו בין השניים נתגלע ויכוח שעלה לטונים גבוהים ביותר, וכי בני משפחתו של הנאשם עמדו באותה העת מחוץ לדלת ביתם. עיקר עדותו של נביל התרכזה ברקע ליחסים בין בני הזוג, ובפרט הוא תיאר כיצד התנגד לנישואים מראשית הדרך. ניכר היה כי התנגדות זו עודנה שרירה וקיימת, ובאה לידי ביטוי בטינה של ממש נגד המתלוננת. נביל שב והדגיש כי לשיטתו כל המיוחס לנאשם בכתב האישום הוא תכנון של המתלוננת, ששמה לה למטרה לפגוע בנאשם.

- עדותה של רביחה, אמו של הנאשם, גם היא לא תרמה דבר להגנת הנאשם. בעדותה, בדומה ליתר העדויות, תיארה את הצעקות שנבעו מבית בני הזוג במסגרת הוויכוח שפרץ בין השניים, אולם לא הבחינה באליומות כזו או אחרת, ומכאן שאין באפשרותה לשנות מן המסד הראייתי.

- הדברים שהובאו לעיל נכונים גם ביחס לעדותה של עולה, אחות הנאשם. מן הראיות עולה כי עולה והמתלוננת היו מיוודות במהלך השנים, אולם עולה הבהירה בעדותה את הקשר הבעייתי בין בני הזוג, וביקשה להדגיש כי המתלוננת שמה לה למטרה לפגוע בנאשם. היא סיפרה כיצד באחד מהריבים של בני הזוג, היא עלתה לדירתם נוכח צעקות ששמעה, שאז מסרה לה המתלוננת שהיא מבקשת שהנאשם יגרש אותה. התרשמתי כי עיקר עדותה נועדה לתאר אירועי עבר המלמדים על התנהגותה הבעייתית והמניפולטיבית של המתלוננת, ובכך לפגום במהימנותה. ברם, אין בדברים שהובאו על ידי עולה כדי לשנות מן הראיות או כדי להאיר זרקור על עובדות כתב האישום, שהרי היא עצמה העידה כי לא ראתה בעיניה את העימות נשוא האישום הראשון (עמ' 73 לפרוט').

33. מעדויות בני משפחתו של הנאשם עולה תמונה מורכבת ומצערת של מערכת יחסים מורכבת וסבוכה, שידעה אי אילו קשיים, עימותים וסכסוכים במרוצת השנים. מערכת היחסים בין הנאשם למתלוננת החלה בהתנגדות ממשית של בני משפחתיהם, ונדמה כי גם לאחר נישואיהם ידעו השניים קשיים בלתי מבוטלים. ואולם, יש לשוב ולהזכיר שאין בהליך הפלילי דן כדי להעניק ציונים למי מבני הזוג, ואני מקבלת את הטענה לפיה כל אחד מהם תרם בדרכו שלו להתדרדרות מערכת היחסים. זאת ועוד, המתלוננת עצמה מסרה בעדותה כי במהלך האירוע נשוא האישום הראשון, וגם בכלל, היא לא עמדה מנגד במהלך העימותים מול הנאשם, ופעלה להגן על עצמה. לא מן הנמנע, אפוא, כי במהלך עימותים אלה שידעו השניים, פעלה המתלוננת אף היא באליומות כלפי הנאשם. ברם, אין בהתנהלות זו כדי לשנות מהתרשמתי ביחס לאירועים נשוא כתב האישום.

ד. הכרעה - האישום הראשון

34. ביחס לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממש-בן זוג; אני מקבלת את גרסת המתלוננת, שלה מספר חיזוקים שפורטו לעיל, ולפיה בעקבות ויכוח שנתגלע בין בני הזוג, סביב תמונתו של נאשם עם אישה אחרת, החלו השניים מתווכחים עד אשר התדרדר האירוע לכדי עימות אלים, בגדרו הכה הנאשם את המתלוננת בחלקי גופה, והדבר בא לידי ביטוי בתיעוד חזותי המלמד על החבלות שספגה. אדגיש עוד בהקשר זה, כי במהלך עימות זה פעלה המתלוננת להדוף את הנאשם, כפי שהיא עצמה הודתה במהלך עדותה.

35. ביחס לעבירת האיומים; הנאשם הודה בעדותו בפני כי שלח את ההודעות הקוליות המאיימות, שתימלולן הוגש כראיה (ת/3, ת/4). במסגרת הודעות אלה אמר הנאשם למתלוננת, בין היתר, כי "נשבע שאני אכסח אותך איפה שתהיי אני יהיה לא אשאיר אותך את תראי" ועוד משפטים נוספים. דברים אלה שלח הנאשם למתלוננת

באמצעות הודעות קוליות, לאחר שהאחרונה ברחא מביתם המשותף עם בנם. אינני מקבלת את טענת הנאשם בעדותו, לפיה לא התכוון באמת לרצוח את המתלוננת, ובוודאי שהדבר אינו עולה בקנה אחד עם המבחנים הפסיקטיים שנקבעו ביחס לעבירת האיומים. כך למשל נפסק, כי "ניתן לזהות איום אסור בין היתר על-פי הנסיבות שבהן ניתן לו ביטוי, ועל-פי המסר הגלום בו שנועד להטיל אימה ביחס לדרך פעולתו של המאויים" (ע"פ 3779/94 **חמדני נ' מדינת ישראל**, נב(1) 416, 408 (1998)). בנסיבות המקרה דנן, כאשר האיומים הופנו למתלוננת עם בריחתה מן הבית לאחר עימות אלים, לא יכול להיות חולק בדבר כוונת הנאשם להפחיד את המתלוננת, ולהניא אותה מלמסור תלונה במשטרה בגין התנהלותו. התוצאה, אפוא, היא הרשעתו בעבירת איומים.

36. ביחס לעבירה של חבלה במזיד לרכב; מצאתי כי יש לזכות את הנאשם מביצוע עבירה זו. במהלך חקירתו הנגדית טען הנאשם כי לא גרם לנזק לרכב, וממילא הפגיעה בו נעשתה בצד ימין כאשר הוא עמד מצדו השמאלי של הרכב. לאחר עיון ובחינה, התרשמתי כי קיים חוסר בהירות סביב פגיעת הנאשם ברכב, המעלה ספק משמעותי באשמתו. לשיטת הנאשם, המתלוננת נסעה אחורנית ברכב ופגעה במראה הימנית. תזה זו איננה משוללת יסוד, ואף יובהר כי מדובר ברכב ישן יחסית. מכל מקום, לא הוכח כראוי מהי הפגיעה שנגרמה לרכב, והאם זו בוצעה על ידי הנאשם במהלך האירוע. ספק זה בוודאי שייזקף לזכותו של הנאשם.

ה. הכרעה- אישום שני

37. כזכור, במסגרת אירוע זה נטען כי הנאשם הכה את המתלוננת באמצעות מסמר וגרם לה לחבלה, שבר את מיטת בנם הפעוט, ולאחר מכן נעל אותה עם בנה הפעוט בביתם לתקופה של כשבוע ימים. לאחר עיון ובחינה, מצאתי להרשיעו אך בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, ולזכות אותו מביצוע עבירה של כליאת שווא והיזק לרכוש בזדון.

38. סעיף 377 לחוק העונשין מורה כי "העוצר או כולא אדם שלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים". בנסיבות המקרה שבפניי, נטען, כאמור, כי הנאשם נעל את המתלוננת בביתה למשך שבעה ימים. ברם, לאחר שמיעת עדויות הצדדים לא מצאתי כי המאשימה עמדה בנטל להוכיח עבירה זו מעבר לכל ספק סביר. מסקנה זו נשענת, בין היתר, על עדויות בני המשפחה שמסרו כי המתלוננת יכולה בנקל לצאת מן הבית, או לכל הפחות לקרוא לעזרה (נוכח העובדה כי כל בני משפחתו של הנאשם התגוררו באותו בניין מגורים). מסקנה זו נשענת אף על גרסת המתלוננת עצמה שמסרה כבר בתחנת המשטרה, לשאלה האם הייתה לה אפשרות לצאת, כי "היה לי אפשרות אבל לא עשיתי את זה כי אני פחדתי ממנו שירביץ לי אח"כ" (ת/12, ש' 102). אינני מטילה ספק כי המתלוננת אכן הועמדה בסיטואציה מורכבת, אולם לא התרשמתי כי אקט זה של הנאשם עולה כדי כליאת שווא.

39. ביחס לעבירת ההיזק לרכוש בזדון; נטען כי הנאשם שבר את מיטת בנם הפעוט. ביחס לעבירה זו לא הובאו

ראיות המלמדות על חבלה כאמור, למעט גרסתה של המתלוננת, בגדרה מסרה בתחנת המשטרה כי במסגרת האירוע נשוא האישום השני הנאשם שבר את מיטת הבן. הגם שניתן להסתפק אך בגרסתה זו, אני סבורה כי נוכח מערכת היחסים המורכבת בין הצדדים, כמו גם ההאשמות הבלתי פוסקות ביניהם, נכון היה למאשימה להסתייע בראיות נוספות המעידות על שבירת המיטה. משלא הובאו ראיות מחזקות לעניין זה, אין הדבר עולה כדי הרשעה מעבר לכל ספק סביר.

40. ביחס לעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש; לשיטת המאשימה עבירה זו נשענת על גרסת המתלוננת, כמו גם תמונות שצילמה לאחר האירוע, אשר הועברו על ידה לתחנת המשטרה. אני מוצאת לקבל את גרסת המתלוננת לעניין זה, המחוזקת על ידי התמונות דלעיל, המלמדות על חבלה- הגם שלא ברף הגבוה- שנגרמה בידה.

סוף דבר

41. נוכח כל האמור לעיל, הנאשם מורשע בזאת בשתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ועבירה של איומים.

ניתנה היום, י"ב סיוון תשפ"א, 23 מאי 2021, במעמד הצדדים